

Alexandru Agache este Rigoletto!

(Costin Popa – 14 februarie 2009)

Mulți neîncredători nu au onorat spectacolul bucureștean cu Rigoletto în care a evoluat renumitul bariton român Alexandru Agache. Neîncredători în stadiul actual al formei artistului care, îndreptat în acest moment al carierei mai mult către roluri veriste, n-ar mai fi putut – gândeau ei – să abordeze partituri verdiane „de linie”. Socoteală greșită! Cei care au umplut până la refuz sala Operei Naționale au fost satisfăcuți. Dovadă aplauzele, ovațiile! Și pe bună dreptate.

O carieră de maximă strălucire are în spate baritonul nostru și acest lucru se vede. Glasul impresionează de la primul sunet emis și stabilește autoritar „stăpânul” spectacolului. Cu somptuozitate sonoră, cu penetranță și autoritate. Impunător. Cu omogenitate monolitică pe întregul registru al vocii. Cu știință a plasării accentelor pe frază, a redării ponderii cuvântului. Personajul său pare dăltuit în granit și confesiunile cu Gilda au o anume duritate. Rivalitatea cu Ducele și curtenii este înfățișată cu forță interioară, cu neșteptată superioritate venind din partea unui vasal neimportant, un bufon. Aici stă măreția lui morală. Chiar ruga fierbinte din aria **Cortigiani** poartă această patină. Ura îi respiră prin toți porii dar suportă demn înjosirile, nu are de ales. Ca nuanțări vocale l-am considerat puțin arid dar, în finalul operei, un profund umanism a răzbătut prin cântul său, glasul s-a mlădiat tulburător la apropierea morții fiicei adorate. Emoție maximă pentru un erou înfrânt.

Sigur că pete în soare se pot găsi. Acum, soluțiile consolidante de tehnică vocală merg spre emisii „nazale” care nu plac. Ici-colo mai scapă câte un sunet intonat aproximativ, nota de Sol acut ce încheie monologul este perfectibilă dar, dacă vorbim de registrul înalt, Sol-ul ariei **Cortigiani**, La bemol-ul duetului **Sì, vendetta** și finalul operei (Sol - La bemol atins) sunt fără reproș.

Gilda a fost Mihaela Stanciu care și-a expus minunatul său glas liric, rotund și consistent, cu experiența pe care i-o conferă lungile prestații în rol. Probabil că registrul supra-acut nu-i mai este la îndemână, așa încât a renunțat la Mi bemol-ul final al duetului cu Rigoletto din actul al III-lea. Foarte bine, am acceptat, nota nu e scrisă de Verdi și sacrificiul este meritat, mai ales că, până atunci, frazarea a fost foarte bine arcuită și frumos condusă. De ce să riște? Mai înainte, vocaliza înaltă, în staccato, a ariei **Caro nome** a suferit dar îmi exprim convingerea că a fost o chestiune de moment, de concentrare. Registrul său acut este valabil, dovadă Re bemol-ul final al duetului cu Ducele, bine „prins”, însă... solo. La acea culminație, cel care s-a ferit de periculoasa notă a fost tenorul, deși este un campion al țeșăturii de deasupra portativului.

Într-adevăr, în celelalte pagini, Robert Nagy a demonstrat că și-a conservat siguranța acutelor, de care însă a profitat într-o manieră întrucâtva învechită, forțând lungimea lor și... stridențele. Este

un cântăreț stăpân pe rol, cu mare siguranță în dezvoltarea lui, eficient actoricește, expansiv. Mânuirea frazelor verdiene se face totuși, în mare măsură, cu monotonie de expresie.

Alte personaje importante în economia lucrării au fost interpretate în nota obișnuită, adică bine, de Horia Sandu (Sparafucile), Oana Andra (Maddalena) și Mihnea Lamatic (Monterone).

Am fost destul de surprins de bagheta lui Adrian Morar, altădată ireproșabilă în anumite opusuri, în special veriste. Aici, tempii baladei **Questa o quella** mi s-au părut elongați, lipsind episodul de spumă și supunând tenorul la eforturi de control al respirației. Noroc că Robert Nagy stă bine și la acest capitol. Mai problematice și regretabile mi s-au părut decalajele între platou și fosă, presărate în ultimul act, nu multe la număr dar suficiente pentru a deranja și a strica echilibrul. Păcat!

Așadar o serată cu plusuri și minusuri, în care vedeta a fost Alexandru Agache. După actul al III-lea, la față de cortină, i-a fost înmănat Premiul MELOS pe anul 2008, acordat de Forumul Muzical Român. Încăodată, felicitări!